

## Arrest

nr. 190 111 van 27 juli 2017  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 april 2016 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19<sup>ter</sup>), meer bepaald als bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische stiefvader (echtgenoot van zijn moeder) .

De verzoeker wordt verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 27 juli 2016 de volgende documenten over te leggen: bewijs ten laste in het land van herkomst van referentiepersoon, bewijs van onvermogen in land van herkomst.

1.2. Op 24 oktober 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden akte, die aan de verzoeker onder de vorm van een bijlage 20 werd ter kennis gebracht op 14 december 2016 en die is gemotiveerd als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.04.2016 werd ingediend door:*

*Naam: U.*

*Voornaam: U.*

*Nationaliteit: Turkije*

*Geboortedatum: (...)1987*

*Geboorteplaats: K.*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'*

*Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.*

*Volgende documenten worden voorgelegd:*

*- verklaring op eer dd. 20.05.2016 vanwege de referentiepersoon met betrekking tot de aangehaalde geldelijke steun aan betrokkene. Het gesolliciteerd karakter van deze verklaring kan niet worden uitgesloten. Er dient opgemerkt dat deze verklaring slechts gedeeltelijk wordt gestaafd door de voorgelegde documenten. Deze verklaring kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun in het verleden.*

*- overzichtslijst transacties dd. 20.05.2016 (Western Union) waaruit blijkt dat de moeder van betrokkene (echtgenote van de referentiepersoon) op 24.04.2015, 28.10.2015, 01.12.2015, 28.01.2016, 12.02.2016 en 15.02.2016 geld heeft verstuurd naar betrokkene: deze geldstortingen zijn te recent en onvoldoende regelmatig om te aanvaard te worden als afdoende bewijs van financiële steun in het verleden.*

*- ongedateerd 'bewijs van onvermogen' waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen wedde heeft en arm en behoeftig is: echter, dit attest wordt beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De inhoud ervan wordt niet gestaafd door overige stukken. Voor zover het dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient vermeld te worden dat dit document geen data vermeldt en er niet kan uit opgemaakt worden op welke periode dit betrekking heeft. Deze verklaring kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*

*- kadastraal attest dd. 04.04.2016 waaruit blijkt dat er geen onroerende goederen op naam van betrokkene geregistreerd staan.*

*- bewijs van woonplaats en ander adres dd. 06.04.2016 met vermelding van het adres van betrokkene (...)*

*- medisch attest Sarikamis Militair Ziekenhuis dd. 28.01.2010: dit attest is onvoldoende recent. Tevens zegt het niets over de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover de referentiepersoon.*

*- attest dd. 20.04.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Gent. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van betrokkene.*

*Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.*

*Het gegeven dat betrokkene sedert zijn aankomst in België tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.*

*Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.*

*Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de moeder en stiefvader van betrokkene in België gevestigd zijn, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Uit het dossier blijkt niet afdoende dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige actuele medische problematiek op naam van betrokkene."*

## 2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoeker verwijt het bestuur verder een manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

*"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel  
Manifeste beoordelingsfout  
Machtsmisbruik*

### 1.

*Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3*

van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing<sup>1</sup>.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zou hebben nagelaten te bewijzen dat hij effectief onvermogen is, dat hij voor zijn aanvraag in het land van herkomst reeds ten laste was van de Belgische referentiepersoon. Volgens verweerder heeft verzoeker geen attest van het OCMW neergelegd op zijn naam.

3.

Dat verzoeker in eerste instantie opmerkt dat hij bij de stad Gent een overzicht heeft neergelegd van de financiële transacties via Western Union. Hieruit blijkt dat door verzoekers moeder op 24.04.2015 350 euro, op 28.10.2015 200 euro, op 1.12.2015 600 euro, op 28.01.2016 150 euro, op 12.02.2016 3.000 euro en op 15.02.2016 800 euro verzoeker in Turkije werd overgeschreven.

Verweerder is dienaangaande van oordeel dat deze geldstortingen te recent en onvoldoende regelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs van financiële steun in het verleden.

Verzoeker wil opmerken dat hij over een tijdspanne van 12 maanden voorafgaand aan zijn aanvraag voor minstens een totaal van 5900 euro heeft ontvangen via Western Union van de referentiepersoon of 491 euro maandelijks (naast cash geld).

Verzoeker wil opmerken dat de vreemdelingenwet enkel en alleen in de art. 40bis§2,3° en 40ter§2, 1° als voorwaarde stelt "die te hunnen laste zijn".

Door te stellen dat de "geldstortingen te recent en onvoldoende regelmatig zijn", terwijl verzoeker over een tijdspanne van 12 maanden voorafgaand aan zijn aanvraag voor minstens een totaal van 5900 euro heeft ontvangen via Western Union van de referentiepersoon of 491 euro maandelijks, verzoeker bijkomende voorwaarden toevoegt aan de wet zodat er sprake is van machtsmisbruik.

4.

Verder stelt verweerder onterecht dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag als bewijs effectief onvermogen te zijn een verklaring van de heer K. G., waarnemend muhtar (dorpshoofd) van de wijk C., een kadastraal attest dd. 4.04.2016, waaruit blijkt dat er geen onroerende goederen op naam van verzoeker geregistreerd staan, en een bewijs van woonplaats en ander adres dd. 6.04.2016 met vermelding van het adres van verzoeker neergelegd.

Verweerder weigert echter rekening te houden met deze stukken enkel en alleen omdat hij de verklaring van de heer K. G. beschouwd als een verklaring op eer en omdat deze verklaring geen data vermelden.

Verzoeker merkt dienaangaande op dat verweerder onterecht weigert rekening te houden met de verklaring van de heer K. G., die waarnemend muhtar (dorpshoofd) is van de wijk C..

Dat immers een verklaring van een dorpshoofd niet kan beschouwd worden als een "verklaring op eer" en als een officieel document dient te worden beschouwd.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, in tegenstelling met de bewering van verweerder, dit document wel degelijk door verzoeker gestaaft wordt met overige stukken, met name een kadastraal attest dd. 4.04.2016, waaruit blijkt dat er geen onroerende goederen op naam van verzoeker geregistreerd staan, en een bewijs van woonplaats en ander adres dd. 6.04.2016 met vermelding van het adres van verzoeker.

Dat het kadastraal attest dd. 4.04.2016, waaruit blijkt dat er geen onroerende goederen op naam van verzoeker geregistreerd staan, en het bewijs van woonplaats en ander adres dd. 6.04.2016 van verzoeker de verklaring van de heer K. G., dorpshoofd en dus officieel ambtenaar van de wijk C. van het dorp B., ondersteunen wat betreft de inhoud en de tijdsaanduiding/periode.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde stukken samen wat betreft zijn effectief onvermogen te zijn in zijn land van herkomst.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

5.

Dat tenslotte verweerder onterecht stelt dat door verzoeker geen attest van het OCMW werd neergelegd op naam van verzoeker.

*Dat immers verzoeker bij zijn aanvraag wel een attest van het OCMW te Gent dd. 20.04.2016 op naam van de referentiepersoon heeft neergelegd omdat in de bijlage 19ter dd. 27.04.2016 enkel wordt vermeld "attest OCMW" en de overige stukken welke dienden neergelegd te worden ook allen betrekking op de referentiepersoon (cf. stuk 2).*

*Dat derhalve verzoeker geenszins uitdrukkelijk werd verzocht een attest van het OCMW te Gent op zijn naam neer te leggen.*

*Dat derhalve verweerder dan ook niet in de bestreden beslissing kan stellen dat hij heeft nagelaten een attest OCMW op zijn naam neer te leggen.*

*Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.*

6.

*Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie."*

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

*"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*

- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- de motiveringsplicht;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*

*Tevens zou er sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik.*

*Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.*

*De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).*

*De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).*

*In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.*

*Verzoekende partij heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in haar hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van dhr. G. K. en dit in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.*

*Voormelde bepaling stipuleert als volgt:*

*"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:*

*(...)*

*3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde geheel terecht dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine om als ten laste te kunnen worden beschouwd.*

*De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.*

*Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.*

*Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.*

*De verzoekende partij houdt vooreerst voor dat zij een overzicht heeft neergelegd van de financiële transacties via Western Union. Door de oordelen dat deze geldstortingen te recent en onvoldoende regelmatig zijn, zou de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bijkomende voorwaarde toevoegen aan de wet.*

*Verweerder laat gelden dat uit de in casu bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening heeft gehouden met het door verzoekende partij overgemaakte overzicht van financiële transacties. Hieruit blijkt dat de moeder van verzoekende partij op 24.04.2015, 28.10.2015, 01.12.2015, 28.01.2016, 12.02.2016 en 15.02.2015 geld heeft verstuurd naar verzoekende partij.*

*Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat deze geldstortingen te recent (ze dateren maximaal van 10 maanden voorafgaand aan haar aankomst in het Rijk) en onvoldoende regelmatig zijn om aan te tonen dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.*

*In weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht voor te houden, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geenszins een bijkomende voorwaarde toe aan de wet. Door te motiveren dat de geldstortingen te recent en onvoldoende regelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs van financiële steun in het verleden, geeft de gemachtigde van de Staatssecretaris een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever vooropgesteld is, m.n. 'ten laste zijn'.*

*Verweerder herhaalt nog dat de beoordeling van de overgemaakte stortingsbewijzen kadert binnen de ruime appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.*

*Verzoekende partij houdt verder voor dat onterecht geen rekening gehouden wordt met de overgemaakte verklaring van dhr. K. G. Deze verklaring zou dienen te worden beschouwd als een officieel document. Bovendien zou deze verklaring gestaafd worden door overige stukken, zoals het kadastraal attest dd. 04.04.2016 en een bewijs van woonplaats en ander adres dd. 06.04.2016. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zou hebben nagelaten om rekening te houden met alle door verzoekende partij neergelegde stukken.*

*De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.*

*Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft vastgesteld dat het ongedateerd 'bewijs van onvermogen', opgesteld door dhr. K. G., niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs van onvermogen van verzoekende partij. Terecht motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat het overgemaakte document kan worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.*

Verweerder merkt op dat het niet is omdat dit document uitgaat van het waarnemend dorpshef van de wijk C. dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is, nu het document uitdrukkelijk stelt dat het "werd opgesteld en afgeleverd op verzoek van de betrokkene die inwoner is van onze wijk."

Zie in die zin:

"De Raad acht het niet kennelijk onredelijk de verklaring op eer van de referentiepersoon niet te aanvaarden als afdoende bewijs aangezien deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Het attest van de Marokkaanse overheden vermeldt onderaan uitdrukkelijk dat het werd afgeleverd op basis van de verklaring op eer van verzoekster. Het is niet omdat het attest uitgaat van de overheid dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is nu in het attest duidelijk is vermeld dat het enkel werd afgeleverd op basis van de verklaring van verzoekster. De Raad acht het daarom evenmin kennelijk onredelijk om het attest van de Marokkaanse autoriteiten niet te aanvaarden als afdoende bewijs. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in het verzoekschrift wordt het attest niet van valsheid beticht door verweerder." (R.v.V. nr. nr. 84 818 van 18 juli 2012)

Bovendien stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht vast dat de inhoud van voormeld 'attest' niet gestaafd wordt door overige documenten.

Verzoekende partij betwist dit en wijst op het kadastraal attest dd. 04.04.2016 en het bewijs van woonplaats en ander adres dd. 06.04.2016.

Verzoekende partij gaat met haar kritiek echter voorbij aan de motivering van de in casu bestreden beslissing. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt immers gesteld dat voor zover het 'bewijs van onvermogen' dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dit document geen data vermeld en er niet kan uit worden opgemaakt op welke periode dit betrekking heeft. Verzoekende partij gaat met haar kritiek zelfs niet in op de concrete motivering, en doet hieraan dan ook geen afbreuk.

Tot slot voert de verzoekende partij aan dat haar niet uitdrukkelijk verzocht werd om een attest van het OCMW op haar naam neer te leggen. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zou in de bestreden beslissing dan ook niet kunnen stellen dat verzoekende partij zou hebben nagelaten een attest van het OCMW op haar naam neer te leggen.

Verweerder benadrukt dat het voorleggen van een attest van het OCMW op naam van verzoekende partij geenszins beschouwd wordt als een documentaire voorwaarde opdat aan verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegekend.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat alle door verzoekende partij voorgelegde documenten door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in hun geheel worden beoordeeld en dit om na te gaan of verzoekende partij aantoonbaar ten laste te zijn van de referentiepersoon. Deze beoordeling kadert bovendien in de ruime appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Van zodra de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vaststelt dat verzoekende partij een attest van het OCMW overlegt waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontving, vermag de gemachtigde van de Staatssecretaris vaststellen dat er geen attest wordt overlegd op naam van de verzoekende partij.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

*De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.*

*Terwijl er ook geen sprake is van een “manifeste beoordelingsfout” of “machtsmisbruik”.*

*Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”*

3.3. In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen en dat via artikel 40ter van de vreemdelingenwet ook van toepassing is op bloedverwanten in neergaande lijn van een Belg, luidt als volgt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

*3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”*

De verzoeker betoogt in zijn enig middel onder meer dat hij bij de stad Gent een overzicht heeft neergelegd van de financiële transacties via Western Union. Hieruit blijkt volgens hem dat door zijn moeder op 24april 2015 350 euro, op 28oktober 2015 200 euro, op 1december 2015 600 euro, op 28januari 2016 150 euro, op 12februari 2016 3.000 euro en op 15februari 2016 800 euro naar hem in Turkije werd overgeschreven. De verweerder is van oordeel dat deze geldstortingen te recent en onvoldoende regelmatig zijn om te worden aanvaard als afdoende bewijs van financiële steun in het verleden. De verzoeker wil opmerken dat hij over een tijdspanne van 12 maanden voorafgaand aan zijn aanvraag voor minstens een totaal van 5900 euro heeft ontvangen via Western Union van de referentiepersoon of 491 euro maandelijks (naast cash geld). Door te stellen dat de geldstortingen te recent en onvoldoende regelmatig zijn, terwijl verzoeker over een tijdspanne van 12 maanden voorafgaand aan zijn aanvraag voor minstens een totaal van 5900 euro heeft ontvangen via Western Union van de referentiepersoon of 491 euro maandelijks, voegt de verweerder volgens de verzoeker een voorwaarde toe aan artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet.

De verweerder wijst in de nota met opmerkingen op het gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake en op de daaraan corresponderende ruime discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt. Hij repliceert verder dat, door te motiveren dat de geldstortingen te recent en onvoldoende regelmatig zijn om te worden aanvaard als afdoende bewijs van financiële steun in het verleden, een redelijke invulling werd gegeven aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld, met name het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon. De verweerder benadrukt voorts dat er in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet geheel terecht is vooropgesteld dat er, om als ‘ten laste’ kunnen te worden beschouwd, reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de verzoeker en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Het is volgens de verweerder niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de voorgelegde geldstortingen te recent (ze dateren maximaal van 10 maanden voorafgaand aan de aankomst in het Rijk) en onvoldoende regelmatig zijn om aan te tonen

dat de verzoeker voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

De Raad merkt vooreerst op dat noch de bepalingen van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet, noch de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vesting en de verwijdering van vreemdelingen, enige nadere bewijsregels bevatten met betrekking tot het bewijs te voldoen aan de voorwaarde dat de descendent die ouder is dan 21 jaar ten laste dient te zijn van de Belgische referentiepersoon. Evenmin wordt nader geduid wat dient te worden verstaan onder dit 'ten laste zijn'. Niettemin kan worden aangenomen, gelet op de finaliteit van deze wettelijke bepalingen, dat hiermee een feitelijke situatie wordt bedoeld waarbij de bloedverwant in neergaande lijn reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel wordt ondersteund door de referentiepersoon teneinde in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Uit de motieven van de bestreden beslissing en uit het verweer in de nota met opmerkingen komt naar voor dat de verweerder eenzelfde opvatting omtrent de draagwijdte van het begrip 'ten laste' huldigt. Ook de verzoeker betwist dit op zich niet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker middels de bijlage 19*ter* van 27 april 2016 werd verzocht om documenten over te maken ten bewijze van het ten laste zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst alsook van het onvermogen in het land van herkomst. De verweerder heeft in deze bijlage 19*ter* geenszins geduid welk soortige documenten de verzoeker dienaangaande diende bij te brengen. Bij gebrek aan nadere duiding in de bijlage 19*ter* en in de voornoemde wettelijke en reglementaire bepalingen, is het bewijs dan ook vrij en oordeelt de verweerder dus discretionair of de voorgelegde documenten al dan niet een situatie aantonen van 'ten laste' zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst. Op deze discretionaire beoordelingsbevoegdheid oefent de Raad dan ook slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Uit de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat deze werd genomen omdat de verzoeker niet zou hebben aangetoond dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen hemzelf en de referentiepersoon, meer bepaald zou de verzoeker niet afdoende hebben aangetoond effectief onvermogen te zijn, zou er onvoldoende zijn aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en zou niet blijken dat hij niet ten laste valt van de Belgische staat.

De Raad herhaalt dat het 'ten laste zijn' zoals bepaalt in artikel 40*bis*, §2, 3° *juncto* artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet, doelt op een feitelijke situatie van financiële en/of materiële ondersteuning, dit is een situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. De Raad kan met de verzoeker enkel vaststellen dat de verweerder niet betwist dat bewijzen werden voorgebracht van stortingen van Western Union van 350 euro op 24 april 2015, 200 euro op 28 oktober 2015, 600 euro op 1 december 2015, 150 euro op 28 januari 2016, 3000 euro op 12 februari 2016, en 800 euro op 15 februari 2016. De verweerder erkent in de nota met opmerkingen dat deze stortingen teruggaan tot tien maanden voorafgaand aan de aankomst van de verzoeker in het Rijk. Zoals de verzoeker terecht betoogt komt dit gemiddeld neer op een financiële hulp van 510 euro per maand, hetgeen geenszins als een onbeduidende financiële ondersteuning kan worden beschouwd. Ook het gegeven dat zes verschillende stortingen werden gedaan over een periode van tien maanden resp. een jaar voorafgaand aan de komst naar België resp. de aanvraag voor een verblijfskaart, kan niet redelijkerwijze worden afgedaan als een onbeduidende of irrelevante periode van financiële ondersteuning. De Raad benadrukt dat nergens in de wet is bepaald dat de afhankelijkheid in het land van herkomst een bepaalde minimumduur zou moeten hebben, noch dat deze hulp regelmatig (bijvoorbeeld wekelijks, maandelijks, ...) zou moeten worden verstrekt. Niettemin kan redelijkerwijze worden verwacht dat de feitelijke situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst niet een éénmalige, zeer kortstondige of onbeduidende financiële ondersteuning betreft, het dient met name te gaan om een 'reële' situatie van afhankelijkheid. Dit neemt echter niet weg dat het *in casu* kennelijk onredelijk voorkomt om enkel op grond van een "te recent" en "onvoldoende regelmatig" karakter van de stortingen van *in casu* aanzienlijke geldbedragen die bij zes verschillende gelegenheden verspreid over een periode van tien maanden werden overgemaakt aan de verzoeker in zijn land van herkomst, deze geldstortingen niet op hun inhoudelijke waarde te beoordelen teneinde na te gaan of zij de situatie van afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen aantonen. Er wordt met andere woorden niet nagegaan of deze geldstortingen, gelet op de concrete bedragen die werden gestort en gelet op het tijdsinterval van deze stortingen en zulks al dan niet afgezet tegen de economische situatie van de verzoeker in zijn

land van herkomst en de levensduurte aldaar, er al dan niet blijkt van geven dat de verzoeker reeds van in zijn land van herkomst ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verweerder deze geldstortingen niet op een zorgvuldige wijze in rekening heeft genomen teneinde te beslissen of zij al dan niet aantonen dat aan de voorwaarde van het 'ten laste' zijn in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voldaan.

De verzoeker betoogt eveneens dat hij als bewijs van onvermogen een verklaring van de heer K. G., waarnemend muhtar (dorpshoofd) van de wijk C., heeft toegevoegd en dat dit document, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden akte wordt gesteld, wel degelijk gestaafd wordt met overige stukken, met name een kadastraal attest d.d. 4 april 2016, waaruit blijkt dat er geen onroerende goederen op naam van de verzoeker geregistreerd staan, en een bewijs van woonplaats en ander adres van 6 april 2016 met vermelding van het adres van verzoeker. De verzoeker laat gelden dat deze documenten de verklaring van onvermogen, opgesteld door de heer K. G., dorpshoofd en dus officieel ambtenaar van de wijk C. van het dorp B., kunnen ondersteunen wat betreft de inhoud en de tijdsaanduiding/periode. Hij meent eveneens dat deze verklaring niet kan worden beschouwd als een 'verklaring op eer' nu ze uitgaat van het dorpshoofd en dus als een officieel document dient te worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte het volgende wordt gesteld omtrent het voormelde 'bewijs van onvermogen':

*"- ongedateerd 'bewijs van onvermogen' waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen wedde heeft en arm en behoeftig is: echter, dit attest wordt beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De inhoud ervan wordt niet gestaafd door overige stukken. Voor zover het dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient vermeld te worden dat dit document geen data vermeld (sic) en er niet kan uit opgemaakt worden op welke periode dit betrekking heeft. Deze verklaring kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene."*

Aldus stelt de verweerder enerzijds dat het 'bewijs van onvermogen' als een verklaring op eer wordt beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en dat de inhoud ervan niet gestaafd wordt door andere stukken. Anderzijds stelt hij dat dit document, "voor zover het dient aanvaard te worden als een begin van bewijs" geen data vermeldt en dat er dan ook niet kan worden opgemaakt op welke periode het document betrekking heeft. Om deze redenen zou de 'verklaring' niet kunnen worden aanvaard als een afdoende bewijs van onvermogen van de verzoeker. Deze motieven geven in de eerste plaats niet bepaald blijk van een zeer heldere en eenduidige beoordeling omtrent het door de verzoeker bijgebrachte 'bewijs van onvermogen' opgesteld door K.G. Immers is niet duidelijk of de verweerder dit document wel dan niet als een begin van bewijs beschouwt. Enerzijds lijkt de verweerder de bewijswaarde ervan in twijfel te trekken door te stellen dat het als een verklaring op eer moet worden beschouwd en dat er geen andere stukken ter staving van de inhoud ervan zijn voorgelegd en anderzijds lijkt hij toch ook niet uit te sluiten dat dit document een begin van bewijs vormt, doch indien het om een begin van bewijs zou gaan, merkt hij nog op dat er geen data worden vermeld. Het is de Raad dan ook niet meteen duidelijk welke van de voornoemde motieven de precieze reden vormt waarom het 'bewijs van onvermogen' niet wordt aanvaard als een afdoende bewijs van onvermogen. Wanneer een vreemdeling documenten voorlegt om aan te tonen dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst, dan komt het de verweerder toe om een duidelijk standpunt in te nemen omtrent de bewijswaarde van dit document, hetgeen *in casu* niet is gebeurd.

Wat er ook van zij, de verzoeker voert terecht aan dat het 'bewijs van onvermogen' werd opgesteld door K.G. in zijn functie van waarnemend muhtar (dorpshoofd), zodat het wel degelijk uitgaat van een persoon met een publieke functie en het niet zonder meer als een loutere verklaring op eer kan worden beschouwd. De verweerder kan in de nota met opmerkingen niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 84 818 van 18 juli 2012. Dit arrest handelde weliswaar ook over een attest dat werd opgesteld door een buitenlandse overheid, doch op het toen voorliggende attest was in tegenstelling tot het thans voorliggende 'bewijs van onvermogen' uitdrukkelijk vermeld dat het werd afgeleverd op basis van de verklaringen van de betrokken vreemdeling. *In casu* wordt op het 'bewijs van onvermogen' enkel gesteld dat het werd opgesteld en afgeleverd op verzoek van de betrokkene die bewoner is van de betreffende wijk. Vervolgens verklaart de waarnemend muhtar dat de verzoeker geen wedde heeft en dat hij een arme en behoeftige persoon is. Uit niets blijkt echter dat de waarnemend muhtar de onvermogenheid van de verzoeker enkel op basis van diens eigen verklaringen zou hebben geattesteerd. Het is niet

omdat wordt gesteld dat een document wordt opgesteld en afgeleverd op vraag van de verzoeker (zoals in wezen het geval is voor elk document of elk attest dat wordt aangevraagd bij een overheid), dat het enkel de bevestiging van de verklaring van de verzoeker zou inhouden. Het verweer in de nota met opmerkingen dat het niet is omdat dit document uitgaat van het waarnemend dorpsheer dat de erin vermelde informatie correct is, nu het document uitdrukkelijk stelt dat het *“werd opgesteld en afgeleverd op verzoek van de betrokkene die inwoner is van onze wijk”*, gaat dan ook niet op.

Bovendien stelt de verzoeker terecht dat hij nog andere stukken heeft voorgelegd die ook in verband kunnen worden gebracht met de onvermogenheid die door de waarnemend muhtar wordt geattesteerd. De bestreden akte vermeldt immers zelf dat tevens de volgende documenten werden voorgelegd: *“kadastraal attest dd. 4 april 2016 waaruit blijkt dat er geen onroerende goederen op naam van betrokkene geregistreerd staan”*, en *“bewijs van woonplaats en ander adres dd. 06.04.2016 met vermelding van het adres van betrokkene (...)”*. De verweerder vermeldt het kadastraal attest en het bewijs van woonplaats zonder meer en leidt eruit af dat er geen onroerende goederen op naam van de verzoeker geregistreerd staan. De vaststelling in de bestreden akte dat de inhoud van het voornoemde bewijs van onvermogen niet wordt gestaafd met andere stukken, berust dan ook niet op een zorgvuldige feitenvinding.

De verzoeker kan tevens worden gevolgd waar hij stelt dat de voornoemde stukken het gebrek aan datering van het ‘bewijs van onvermogen’ kunnen opvangen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het ‘bewijs van woonplaats en ander adres’ is ondertekend door dezelfde heer K.G. in zijn functie van waarnemend muhtar en dat dit attest ook hetzelfde adres van de verzoeker vermeldt als in het ongedateerde ‘bewijs van onvermogen’. Bijgevolg is ook de vaststelling dat *“er niet kan uit opgemaakt worden op welke periode dit betrekking heeft”* gestoeld op een onzorgvuldige feitenvinding nu de verweerder nalaat om de verschillende documenten betreffende het onvermogen van de verzoeker in zijn land van herkomst in hun globaliteit en onderlinge verhouding te beoordelen teneinde na te gaan of de verzoeker afdoende heeft aangetoond dat hij in zijn land van herkomst onvermogen was.

Tot slot dient samen met de verzoeker te worden vastgesteld dat deze laatste in de bijlage 19ter van 27 april 2016 geenszins wordt verzocht om een attest van het OCMW voor te leggen op zijn naam. In deze bijlage 19ter wordt enkel vermeld dat de verzoeker de volgende documenten heeft overgelegd: *“(…) attest OCMW (...)”* en wordt hij uitdrukkelijk verzocht om binnen de drie maanden nog de volgende documenten over te leggen: *“Bewijs ten laste in het land van herkomst van referentiepersoon, Bewijs van onvermogen in land van herkomst”*. Het kan de verzoeker dan ook niet worden verweten dat hij geen attest van het OCMW op zijn naam heeft voorgelegd. De verweerder erkent overigens in de nota met opmerkingen dat het voorleggen van een attest van het OCMW op naam van de verzoeker geenszins wordt beschouwd als een documentaire voorwaarde opdat aan de verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegekend.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de hierboven reeds vastgestelde gebrekkige besluitvorming waar de verweerder stelt dat de verzoeker *“niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn”* en *“er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon”* op zich reeds tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing noopt. Immers valt niet in te zien hoe de bijkomende vaststellingen dat er geen attest van het OCMW werd voorgelegd op naam van de verzoeker en dat *“niet blijkt dat betrokkene niet ten laste valt van de Belgische staat”* op relevante wijze in verband kunnen worden gebracht met het besluit dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”*. De Raad herhaalt dat de verzoeker, in het licht het toepassingsgebied van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet slechts moet aantonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon hetgeen geenszins inhoudt dat voor het louter beoordelen van het ‘ten laste zijn’ tevens moet worden aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste is van de staat waarin de gezinshereniging wordt gevraagd.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is dan ook aangetoond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van

een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. DE GROOTE